

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۰۷ / ۰۸ / ۲۰۲۶

ولي الله ملكزی

انجنیر مومند او د موسیقۍ بې ازاره هنر

موسیقۍ د هیجان، عاطفې، مینې او کلیوال ژوند د ماښامونو او حسرتجنو شېبو غبریزه انځورګري ده. موسیقۍ یوه ناوېلې او بې ژبې انگازه ده چې ډېر کله د انساني شعور دهلیزونه تخنوي. کله چې شاعر د تخیل په نړۍ کې تری تم شي، نو د خپل چاپېریال د دردونو او هیلو د انځورولو لپاره قلم او کاغذ ته لاس کړي او د نظم امېل ترې جوړ کړي. بیا دغه منظوم کلام او سازونه، د سندرغاړي له حنجري سره په همېرۍ د اورېدونکي د ذهن بندیزونه، بند په بند مات کړي.

ما پخپله، هېڅکله نه لیدلې او نه اورېدلې چې کوم هنرمند یا په دودیزې اصطلاح کوم "ډم" دې څوک د کینې او کرکې په تې سوځولی وي؟ څوک یې ځان وژني او د مری خپه کولو ته هڅولی وي. ما تر دې دمه نه دي لوستلي چې کوم سندرغاړي

دې کوم پل په بمونو الوزولی وي، کوم بشوونځی یې سوځولی وي او یا یې د کومي ګلالۍ پیغلې پر مخ د قساوت تېزاب شېندلې وي. خو له دې ټولې بې ازارۍ سره سره، زموږ په ټولنه کې د هنرمندانو انساني کرامت ډېر ځله نادیده ګڼل کېږي.

برعکس، زموږ په ګاونډ کې یو سندرغاړی د شهنشاه غزل او یوه د ملکه ترنم په القابو نازول کېږي. په ۱۹۷۰م کال کې د عربي نیشنلزم پلار، جمال عبدالناصر له نړۍ سترګې پټې کړې او په جنازه کې یې څلور میلیونه خلک راټول شول. خو پنځه کاله وروسته، کله چې د یوه پخواني امام لور او د کوکب الشرق «د ختیځ ستوری» ام کلثوم مړه شوه، نو د الازهر د شیخانو په ګډون د هغې په جنازې کې نژدې پنځه میلیونه ویرجنو مصريانو برخه واخیستله.

زه شرعي عالم نه یم چې د موسیقۍ د حرمت او حلال والي په هکله خپل نظر شریک کړم. البته د هیواد د سندرغاړو په ناخوالی حالت ځورېږم او ګیله یې په ځای بولم. یو له دغو تکرره هنرمندانو څخه زما پخوانی دوست، انجنیر مومند دی چې د کلېفورنیا په ایالت کې اوسېږي. نوموړی له نن څخه ۶۵ کاله وړاندې د لوګر په تاریخي او هنرپالې ولسوالۍ، محمداغې کې زېږېدلی دی. په کابل کې یې د انجنیرۍ زده کړې کړې دي، خو له موسیقۍ سره یې بریده مینې ترې امانتور هنرمند جوړ کړی دی. د خپل اصلي مسلک ترڅنګ، هنري هڅو او فعالیتونو ته هم په پوره لېوالتیا سره دوام ورکوي. پرون مازیګر مې له انجنیر مومند سره د یوتیوب د خپل چپنل لپاره یوه لنډه مرکه وکړه او د (بې ازاره ډم) تر عنوان لاندې یوه سندره یې هم راته زمزمه کړه. له ده مې پوښتنه وکړه چې ژوند خو د لوړو ژورو، ماتو او بریاوو ټولګه ده؛ ستا د عمر تر ټولو خوږه خاطره چې اوس هم پرې د خولې خوند تازه کوي، کومه ده؟ له لږ درنګ او سوچ وروسته یې وویل: «کله مې چې د لومړي ځل لپاره په ۱۹۹۱م کال کې د پېښور په گرین هوټل کې له فلسفي لیوني او ملنګ باچا، غني خان سره پېژندګلوي او لیدنه وشوه. زما دا ویاړ هله څو چنده شو چې په هماغې درنې غونډې کې مې د غني خان یو شعر د هغه په وړاندې په ساز او سر کې زمزمه کړ او زه یې بېحده تشویق کړم.

بیا مې وپوښته؛ تر ټولو ترڅه خاطره چې تل دې کړوي او ځوروي، هغه به کومه وي؟ سمدستي یې ځواب راکړ: «څلوېښت کاله کېږي چې د هېواد له غېږې لېرې د پردېسې شپې، اونۍ، میاشتي او کلونه شمارم. هره شېبه مې زړه غواړي چې د خپل وطن په څرو دښتو، دنگو غرونو، روانو سیندونو او شنو درو کې قدم ووهم؛ د خپلو همزولو او

کلیوالو سره د زړه راز او نیاز وکړم، هدیرو ته لارشم او د الله تعالی لوري ته د تللو خپلوانو او دوستانو قبرونو ته د عا لاسونه پورته کړم».

کله مې چې وپوښته ته هنر څه ته وایي؟ نو ځواب یې بېخي اکاډمیک وو. «ملکزی صیب، زه په دې باور یم چې هنر د انساني خلاقیت او عاطفې څرگندونه ده چې د ښکلا او ذوق په چوکاټ کې تعبیرېږي. هنر یوازې د تخنیکي مهارت ښودل نه دي، بلکې د ژوند د فلسفې، فطرت او انساني غرایزو رڼه هڅه ده. هنر انسان ته دا توان وربخښي چې له دودیزو لفظي قالبونو نه پورته، خپل غږ په اثرناکي بڼې د چاپېریال خلکو ته ورسوي». مومند واده کړی، یو زوی او یوه لور لري. د حمزه بابا سره د ځانگړي عقیدت او مینې له مخې یې په زوی باندې د حمزه نوم ایښی دی. په پای کې مې ورڅخه پوښتنه وکړه چې ته خو په هرځای کې بلا مینه وال لري؛ دا راته ووايه چې ستا د هنر قدردان چېرته ډېر دي؟ ځواب یې داسې وو: «که د زړه خبره درته وکړم نو په کوزې پښتونخوا کې خلک زما د هنر قدر په سمه معنا سره پېژني او په خورا درنښت مې نازوي». یادونه: که درانه لوستونکي علاقه لري چې له انجنیر مومند سره زما مرکه د یوتیوب په چنل کې وگوري، نو لېنک یې دا دی:

[د لیکوال نوري لیکنې په دی لینک کې ولولئ](#)